

Roma vizyonu belirler - Numara Altı

Adventist tarihindeki peygamberlik tartışmaları: Uriah Smith ile James White arasında Daniel 11:36 konusunda yaşanan anlaşmazlığı anlamak

Jeff Pippenger
2024-08-14

1798'den günümüze kadar Adventizm tarihinde ortaya çıkan peygamberlikle ilgili altı tartışma hattını ele alıyoruz.

Tarih ve peygamberlikte Tanrı'nın Sözü, hakikat ile yanlış arasındaki uzun süren çatışmayı tasvir eder. Bu çatışma hâlâ sürmektedir. Olmuş olanlar tekrarlanacaktır. Eski tartışmalar yeniden canlandırılacak ve sürekli olarak yeni teoriler ortaya çıkacaktır. Ama imanlarıyla ve peygamberliğin gerçekleşmesinde birinci, ikinci ve üçüncü meleklerin mesajlarının ilanında rol almış olan Tanrı'nın halkı, nerede durduklarını bilirler. Onların, saf altından daha değerli bir deneyimi vardır. Başlangıçtaki güvenlerini sonuna dek sıkı sıkıya koruyarak kaya gibi sarsılmaz durmalıdırlar. Seçilmiş Mesajlar, 2. kitap, 109.

Önceki makale Roma gücü hakkındaki ilk ve son tartışmayı ele aldı ve şimdi Uriah Smith ile James White arasında yaşanan tartışmayı ele alacağız. Uriah Smith, otuz altıncı ayete kendi "özel yorumunu" yerleştirdi.

36. Ayet. Kral kendi isteğine göre davranacak; kendini yüceltecek ve kendisini her tanrının üzerine yükseltecek; tanrıların Tanrısı'na karşı akıl almaz sözler söyleyecek ve gazap tamamlanıncaya dek başarılı olacak; çünkü belirlenmiş olan yapılacaktır.

Burada tanıtılan kral, en son anılan güçle, yani papalık gücüyle, aynı gücü ifade edemez; çünkü belirtilen özellikler o güce uygulandığında geçerli olmaz. Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 292.

Smith, önceki ayetteki gücün "Papalık Roma" olduğunu kabul etti, ancak otuz altıncı ayetin özelliklerinin Papalık Roma'yı tanımlayan peygamberlik özellikleri olmadığını iddia eder. Bu iddia yanlıştır. 1863'teki isyanda, Levililer yirmi altıncı bölümdeki "yedi zaman" rafa kaldırıldı ve dolayısıyla Habakkuk'un her iki levhasındaki yedi zamanın temsili reddedildi. 1843 ve 1850 tablolarının her ikisi de yedi zamanı tabloların tam merkezinde gösterir ve her iki tasvir de haçı yedi zaman çizgisinin merkezine yerleştirir. Yedi zamana ilişkin yeni ışık 1856'da geldiğinde ve akabinde reddedildiğinde, bu durum hem Habakkuk'un iki levhasının hem de her iki tablonun Tanrı tarafından yönlendirildiğini bu denli açık biçimde ortaya koyan Peygamberlik Ruhu'nun otoritesinin reddedildiğini işaret ediyordu.

Sister White'a göre, Şeytan'ın son aldatmacası Tanrı'nın Ruhu'nun tanıklığını etkisiz kılmaktır; burada ise ilk aldatmaca Tanrı'nın Ruhu'nun tanıklığını etkisiz kılmaktır ve bu aynı zamanda iki tabloda yer alan temel hakikatlerin, daha özel olarak da yedi zamanın, eşzamanlı reddini temsil ediyordu.

1863'teki isyanda, yedi vakit çizgisini kaldıran 1863 tarihli sahte çizelgeyi hazırlayan bizzat Uriah Smith'ti. 1863'e gelindiğinde Uriah Smith, yedi vaktin ışığına gözlerini kapamıştı ve Daniel'in belirttiği iki "gazap" olduğunu göremez hale gelmişti. Bu iki gazap, İsrail'in kuzey krallığına ve Yahuda'nın güney krallığına karşı olan yedi vakti temsil eder. Kuzeydeki on kabileye karşı olan birincisi MÖ 723'te başladı ve 1798'de sona erdi; ikincisi ise MÖ 677'de başladı ve 1844'te sona erdi.

Daniel kitabının sekizinci bölümünde Cebrail, marah görünümünü açıklamak için Daniel'e geldi ve yaptığı işle bağlantılı olarak 1844'e ikinci bir tanıklık sundu. Daniel kitabının sekizinci bölümündeki iki bin üç yüz yıl 1844'te sona erdi, ancak kuzey ve güney krallıklarına karşı iki gazaptan sonuncusu da sona erdi.

Ve dedi: İşte, sana gazabın sonunda ne olacağını bildireceğim; çünkü son, belirlenmiş zamanda olacaktır. Daniel 8:19.

Nihai son, bir ilk sonu önvarsayar. Yedi vaktin yalnızca başka bir ifadesi olan iki gazabın sonuncusu 1844'te sona erdi ve ilk gazap 1798'de sona erdi. Smith'in, papalık gücüne ilişkin hiçbir özellik taşımadığını ileri sürdüğü ayet, papalığın ölümcül yaraya uğrayacağı yılı belirledi.

Kral dilediğini yapacak; kendini yüceltecek ve kendini her tanrının üzerine çıkaracak; Tanrıların Tanrısı'na karşı şaşılabilir sözler söyleyecek; gazap tamamlanıncaya dek başarılı olacak; çünkü belirlenmiş olan yapılacaktır. Daniel 11:36.

Otuz altıncı ayetteki "kral", "gazap tamamlanıncaya kadar başarılı olacak"tır. Papalık gücünün otuz altıncı ayeti yerine getirmek için gerekli niteliklere sahip olmadığını ileri sürdüğü aynı kitapta, Smith'in Daniel kitabının sekizinci bölümü, yirmi üçüncü ve yirmi dördüncü ayetler hakkında yazdıklarına dikkat edin.

23. Ayet. Ve onların krallıklarının son zamanında, yasa tanımazlar ölçüsünü doldurduğunda, sert çehreli ve kapalı sözleri anlayan bir kral ortaya çıkacaktır. 24. Gücü büyük olacak, fakat kendi gücüyle değil; olağanüstü biçimde yok edecek, başarılı olacak, tasarılarını yürütecek ve güçlülere ve kutsal halkı yok edecektir. 25. Kurnaz siyaseti sayesinde hile elinde başarı bulacak; yüreğinde kendini yüceltecek ve barış yoluyla birçoklarını yok edecek; ayrıca Prenslerin Prensi'ne karşı da dikilecek; ama el değmeden yıkılacaktır.

Bu güç, teke krallığının dört bölümünün krallıklarının son döneminde, yani egemenliklerinin sona ermesine doğru, onların yerini alır. Elbette bu, 9. ayetteki ve devamındaki küçük boynuzla aynıdır. Bunu, 9. ayetle ilgili açıklamalarda belirtildiği gibi Roma'ya uygulayın; her şey uyumlu ve açık olur.

'Sert yüzlü bir kral.' Musa, aynı güçten Yahudilerin başına gelecek cezayı öngörürken buna 'sert yüzlü bir ulus' der. Tesniye 28:49, 50. Hiçbir halk, savaş düzeninde Romalılardan daha ürkütücü bir görünüm sergilemedi. 'Karanlık sözleri anlayan.' Musa, az önce atıfta bulunulan Kutsal Yazı'da şöyle der: 'Dilini anlamayacağın.' Bu, Yahudiler açısından Babilliler, Persler ya da Yunanlılar için söylenemezdi; çünkü Keldanice ve Yunanca, Filistin'de az ya da çok ölçüde kullanılıyordu. Ancak Latince için durum böyle değildi.

"Günahkârların suçu doruğa ulaştığında.' Baştan sona, Tanrı'nın halkıyla onları ezenler arasındaki bağ göz önünde tutulur. Halkın günahları yüzünden esarete satıldılar. Ve günahın ısrar etmeleri daha ağır bir cezayı beraberinde getirdi. Yahudilerin, bir ulus olarak, Roma'nın yönetimi altına girdikleri zamandakinden daha büyük bir ahlaki bozulma yaşadıkları başka bir zaman olmadı."

'Güçlü, ama kendi gücüyle değil.' Romalıların başarısı büyük ölçüde müttefiklerinin yardımıyla ve düşmanları arasındaki bölünmeler sayesinde gerçekleşti; Romalılar da bundan yararlanmaya her zaman hazırды. Papalık Roma'sı da üzerinde ruhani denetim uyguladığı dünyevi iktidarlar aracılığıyla güçlüydü.

'O, olağanüstü bir şekilde yok edecek.' Rab, peygamber Hezekiel aracılığıyla Yahudilere, onları 'yok etmekte usta' adamlara teslim edeceğini söyledi; ve Kudüs'ün Roma ordusu tarafından yıkılışı sırasında bir milyon yüz bin Yahudi'nin katledilmesi, peygamberin sözlerinin korkunç bir teyidi oldu. Ve Roma, ikinci ya da papalık evresinde, elli milyon şehidin ölümünden sorumluydu.

'Ve siyaseti sayesinde, kurnazlık onun elinde başarı kazanacak.' Roma, ulusları egemenliği altına almasını sağlayan kurnazlık siyasetiyle, diğer bütün güçler arasında öne çıkmıştır. Bu hem putperest Roma hem de Papalık Roması için geçerlidir. Ve böylece barış yoluyla birçoklarını yok etti.

Ve Roma, sonunda, valilerinden birinin şahsında, İsa Mesih hakkında ölüm hükmü vererek Prenslerin Prensi'ne karşı koydu. 'Fakat el değmeden kırılacaktır'; bu ifade, bu gücün yıkımını 2. bölümdeki heykelin vurulmasıyla özdeşleştirir. Uriah Smith Daniel ve Vahiy, 202-204.

Smith, pasajda iki kez, putperest Roma ile Papalık Roma'nın peygamberlik niteliklerinin birbirinin yerine geçebildiğini belirtir; çünkü bunlar, Daniel'in ikinci bölümündeki demir ve kil karışımı örneğinde olduğu gibi, Roma'nın iki safhasındaki tezahüründen ibarettir; Bayan White bu karışımı kilise siyaseti ve devlet siyaseti sembolleri olarak tanımlar. Smith'in ele aldığı ayetlerde Daniel, Roma'nın "başarıya ulaşacak ve uygulayacaktır" ve Roma'nın "elindeki hilenin başarılı olmasını sağlayacaktır" dediğinde, Smith otuz altıncı ayette "gazap tamamlanıncaya kadar başarılı olacak" olan "kral"ın hem putperest hem de Papalık Roma'ya ait bir peygamberlik niteliğini tanımladığını iddia eder. Ardından, otuz altıncı ayette Roma'ya ait özelliklerin hiçbirinin papalık gücüne atıfta bulunmadığını ileri sürer.

Roma'nın görünümü gerçekleştiren haydutlar olduğu yönündeki tespiti desteklemek için Smith'e atıfta bulunduk ve on dördüncü ayetteki dört peygamberî özelliğin biri de Roma'nın kendisini yüceltmesidir.

Ve o günlerde güneyin kralına karşı birçokları ayaklanacaktır; senin halkının soyguncuları da görünümü doğrulamak için kendilerini yüceltecekler; ama düşecekler. Daniel 11:14.

Smith, otuz altıncı ayetteki kralın niteliklerinin papalık gücüyle bağdaşmadığını iddia ediyor; oysa daha önce, on dördüncü ayette kendini yüceltenin Roma olduğunu savunmuştu. Ne var ki otuz altıncı ayetteki kral "kendini yüceltecektir". Aynı kral, otuz altıncı ayette, "tanrıların Tanrısı'na karşı olağanüstü sözler söyleyecektir". Daniel'de papalık gücü "Yüceler Yücesi'ne karşı büyük

sözler söyleyecektir" ve Vahiy kitabında papalık gücü Yüceler Yücesi'ne küfredir.

Ona büyük sözler ve küfürler söyleyen bir ağız verildi; ve kırk iki ay devam etmesine yetki verildi. Tanrı'ya küfretmek için ağzını açtı; O'nun adına, konutuna ve gökte yaşayanlara küfretti. Vahiy 13:5-6.

Papalık gücüne ilişkin her bir peygamberî tanımlama otuz altıncı ayette belirlenir.

Kral dilediğini yapacak; kendini yüceltecek ve kendini her tanrının üzerine çıkaracak; Tanrıların Tanrısı'na karşı şaşılacak sözler söyleyecek; gazap tamamlanıncaya dek başarılı olacak; çünkü belirlenmiş olan yapılacaktır. Daniel 11:36.

İnsan yorumcular çoğu zaman güvenilir değildir; ancak birçok Adventist yorumcu, Elçi Pavlus'un İkinci Selanikliler'de günah adamına hitap ederken yeniden ifade ettiği ayetin otuz altıncı ayet olduğu apaçık gerçeğine tanıklık eder.

Hiç kimse sizi hiçbir şekilde aldatmasın; çünkü önce bir ayrılış gerçekleşmedikçe ve günah insanı, yıkımın oğlu, ortaya çıkarılmadıkça o gün gelmeyecektir; Tanrı diye adlandırılan ya da tapınılan her şeye karşı duran ve kendini bunların hepsinden üstün kılan, öyle ki Tanrı'nın tapınağında Tanrıymış gibi oturup kendisinin Tanrı olduğunu gösteren o kişi. 2. Selanikliler 2:2, 3.

Otuz altıncı ayet, "kendisini yüceltecek ve her tanrının üstünde ulu kılacaktır" der; Pavlus ise, "günah insanı, mahvoluşun oğlu ortaya çıkacaktır; Tanrı diye adlandırılan ya da tapınılan her şeyin karşısına dikilen ve kendini hepsinin üstünde yücelten" der. Açıkça, Smith'in, otuz altıncı ayetteki kralın, otuz altıncı ayete kadar gelen ayetlerde tartışılan kraldan farklı olduğunu iddia etmesi için hiçbir peygamberlik otoritesi yoktu. Dilbilgisel olarak da bu hatalı uygulamayı yapmasına hiçbir gerekçesi yoktu; ayrıca bunun, otuz altıncı ayetin papalık gücüne özgü hiçbir özellik taşımadığı için yapıldığını ileri sürmesi, Kutsal Yazıları çarpıtarak özel bir yorumu yerleştirme girişimiydi.

Bizde ayrıca daha da güvenilir olan peygamberlik sözü var; siz de ona dikkat ederseniz iyi edersiniz; karanlık bir yerde parlayan bir ışık gibi, gün ağarana ve sabah yıldızı yüreklerinizde doğana dek. Önce şunu bilin: Kutsal Yazı'daki hiçbir peygamberlik sözü kişisel yoruma bağlı değildir. Çünkü peygamberlik sözü eski zamanlarda insan iradesiyle gelmedi; tersine, Tanrı'nın kutsal insanları Kutsal Ruh tarafından yönlendirilerek konuştular. 2. Petrus 1:19-21.

Laodikya dönemi Adventizmi boyunca, Smith'in yorumunun doğru mu yanlış mı olduğu meselesini ele alan çok sayıda Adventist ilahiyatçı, pastör ve yazar olmuştur. Uzun zaman önce vefat etmiş olan Avustralyalı bir pastör, Louis Were, hizmetinin büyük bölümünü Smith'in yanlış peygamberlik modeline karşı çıkmaya ayırmıştır. Onun karşı çıkmasının nedeni yalnızca Smith'in nihayetinde kırk beşinci ayette sonu gelen kralı Türkiye olarak tanımlaması değildi; Smith'in yaklaşımı ayrıca Armagedon'a ilişkin hatalı bir yorum da ortaya koyuyordu. 1980'lerde ya da o civarlarda, bir Adventist yazar "Adventistler ve Armagedon: Kehaneti Yanlış mı Anladık?" başlıklı bir kitap kaleme aldı. Yazarın adı Donald Mansell'dir ve kitap hâlâ mevcuttur.

Mansell, I. Dünya Savaşı ve II. Dünya Savaşı'na giden tarihi izleyerek, her iki savaşın da yaklaşmakta olduğu görüldüğünde Adventist vaizlerin, Türkiye'nin kelimenin tam anlamıyla

Kudüs'e doğru ilerleyişini Armagedonun ve dünyanın sonunun bir işareti olarak gören Smith'in yanlış uygulamasını kullanmaya başladıklarını gösterir. Kilise üyelik kayıtlarıyla, savaşların her biri yaklaşırken, Smith'in kusurlu Armagedon anlayışından türetilen vaizlerin peygamberlik vurgusuna dayanarak pek çok kişinin Adventist kilisesine üye yapıldığını ortaya koyar.

Her iki savaş da sona erdiğinde ve hatalı kehanetler gerçekleşmediğinde kilise, Smith tarafından oluşturulan kehanet modelinden kazandığından daha fazla üye kaybetti.

Smith'in Millercilerin temel mesajını reddetmesi ve Daniel kitabınının 36'dan 45'e kadar olan ayetlerine dair kişisel yorumunu savunmaya duyduğu isteklilik sayesinde, Smith'in akıl yürütmesi güncel olaylara dayanan bir kehanet modeli ortaya koydu.

Daniel 11'in son ayetinde sonunu bulan kral üzerine Smith ile James White arasındaki tartışmada, James White, Smith'in kum üzerine kurulmuş peygamberlik temelini özlü biçimde ortaya koyan bir mantık sergiledi. White, "peygamberlik tarihi doğurur, ama tarih peygamberlik doğurmaz" diye öğretti.

Her iki savaştan önce faaliyet gösteren Adventizmin evanjelistleri, Smith'in kusurlu Armagedon kehanet modelini sunmak için tarihsel gelişmeleri kullandı; ve savaşlara giden süreçte çok bereketli görünen bu çalışmalar, kehanet modelinin kişisel bir yoruma dayandığı gösterildiğinde net bir zararla sonuçlandı.

Sahte peygamberlerden sakının; size koyun postuna bürünmüş olarak gelirler, ama içten içe yırtıcı kurtlardır. Onları meyvelerinden tanıyacaksınız. Dikenlerden üzüm, dedikenlerinden incir toplanır mı? Bunun gibi, her iyi ağaç iyi meyve verir; ama çürük ağaç kötü meyve verir. İyi ağaç kötü meyve veremez; çürük ağaç da iyi meyve veremez. İyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılır. Böylece onları meyvelerinden tanıyacaksınız. Matta 7:15-20.

Smith'in otuz altıncı ayette kral hakkında özel bir kehanet modeli öne sürme istekliliği, Altıncı Bela ve Armagedon'un yanlış bir uygulamasının da ortaya çıkmasına yol açtı.

Ve altıncı melek kâsesini büyük Fırat Nehri'ne döktü; ve onun suları kurudu, ta ki doğunun kralları için yol hazırlanabilsin. Ve ejderhanın ağzından, canavarın ağzından ve sahte peygamberin ağzından kurbağalara benzer üç murdar ruhun çıktığını gördüm. Çünkü bunlar mucizeler yapan cin ruhlarıdır; yeryüzünün krallarına ve bütün dünyanın krallarına giderler, Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın o büyük günündeki savaşa onları toplamak için. İşte, hırsız gibi geliyorum. Ne mutlu uyanık durana ve giysilerini koruyana; yoksa çıplak yürür ve ayıbı görülür. Ve onları İbranice Armagedon denilen bir yere topladı. Vahiy 16:12-16.

Daha önce belirttiğimiz gibi, altıncı bela insanlığın sınanma süresinin kapanışından sonra gelir; dolayısıyla içerdiği "giysilerini koru" uyarısı, Mikail ayağa kalkmadan, insanlığın sınanma süresi kapanmadan ve birinci bela başlamadan önce gerçekleşen bir sınamaya işaret etmelidir. Altıncı bela, yakında çıkacak Pazar yasasında bir araya gelen üçlü birlik olan ejderhanın, canavarın ve sahte peygamberin faaliyetlerini tanımlar. Bu üçlü birlik Modern Roma'dır; Modern Roma'nın üçlü birliğini tanımlayan ve tesis eden sembol ise "senin halkının soyguncuları"dır; onlar "görümü doğrulamak için kendilerini yüceltirler" ve "düşerler."

Altıncı belanın uyarısı anlaşıldığında bir kişinin giysilerini korumasına imkân tanır; fakat reddedilirse bir kişiyi çıplak bırakır; bu da bir Laodikyalının beş özelliğinden biridir. O uyarıyı tesis eden simge, kendilerini yüceltip sonunda düşen senin halkının soyguncularıdır. Süleyman, Tanrı'nın halkının o görümden yoksun olması hâlinde helak olacağını söyledi.

Görüm olmadığı yerde halk dizginsizleşir; ama yasayı gözeten mutludur. Özdeyişler 29:18.

İbranice "perish" kelimesi "çıplak bırakmak" anlamına gelir ve Yuhanna şöyle yazdı: "Uyanık duran ve giysilerini koruyan kişi ne mutludur; yoksa çıplak yürür ve utancı görülür." Smith, Kuzeyin Kralı konusunda yanıldı ve o yanlış peygamberlik temeli, kabul edildiğinde çıplaklığa yol açan bir peygamberlik yorumu geliştirmesine imkân sağladı; bu da Rab'bin ağzından kusulan Laodikyalıların bir simgesidir.

Smith, kadın peygamberin kocası James White'a karşı, kuzeyin kralına ilişkin yeni ve yanlış tanımlamasını savunmakta hiçbir sorun yaşamadı. Adventist tarihçileri ve Bayan White, meşhur anlaşmazlıklarını ele alır. Ellen White, Daniel 11'deki "kuzeyin kralı"nın kimi temsil ettiğine dair görüş ayrılıklarının kamuya taşınmasına izin verdikleri için hem kocasını hem de Smith'i azarladı. 1844'teki Büyük Hayal Kırıklığı'ndan sonra yayımlanan ilk Adventist yayında James White şöyle yazdı:

İsa'nın ayağa kalkıp kapıyı kapattığı ve krallığını almak için 1844 yılının yedinci ayında Günlerin Eskisi'nin yanına geldiği inancını tamamen benimsiyorum. Bkz. Luka 13:25; Matta 25:10; Daniel 7:13,14. Ama Daniel 12:1'deki Mikail'in ayağa kalkması, başka bir amaç için başka bir olay gibi görünmektedir. Onun 1844'te ayağa kalkması, kapıyı kapatmak ve krallığını, hükmetme yetkisini almak için Babası'nın yanına gelmek içindi; ama Mikail'in ayağa kalkması, zaten sahip olduğu krallık gücünü, kötülerin yok edilmesinde ve halkının kurtarılmasında ortaya koymaktır. Mikail, 11. bölümdeki son gücün sonuna geldiği ve ona yardım eden kimsenin kalmadığı zamanda ayağa kalkacaktır. Bu güç, Tanrı'nın gerçek kilisesini çiğneyen son güçtür; ve gerçek kilise hâlâ bütün Hristiyan âlemi tarafından çiğnenip dışlandığına göre, son baskıcı güç henüz "sonuna gelmemiştir"; ve Mikail ayağa kalkmamıştır. Kutsalları çiğneyen bu son güç Vahiy 13:11-18'de gözler önüne serilir. Onun sayısı 666'dır. James White, Küçük Sürüye Bir Söz, 8.

Smith, "Daniel kitabının on birinci bölümündeki 'son güç'" konusu hakkında sözde "yeni ışık" sunduğunda, James White, Smith'in yorumunu yeni bir ışık olarak değil, temellere yönelik bir saldırı olarak gördü. Uriah Smith ile James White arasında, Daniel 11'de kuzeyin kralı olarak Roma üzerine yaşanan tartışma, belirli özellikler taşır; bunları, peygamberlik öğrencileri olarak, Roma sembolüne ilişkin Adventist tarihi içindeki diğer tartışmalarla birlikte ele almamız gerekir.

Bu özelliklerden biri, kişisel bir yorumun ileri sürülmesidir. Bir başka özellik de, bu kişisel yorumun uygulanmasının basit dilbilgisinin çarpıtılmasını gerektirmesidir; çünkü Smith yalnızca otuz altıncı ayetteki her peygamberlik niteliğinin Roma'yı muhatap aldığını göz ardı etmekle kalmadı, aynı zamanda dilbilgisel yapının otuz altıncı ayetteki kralın önceki pasajda temsil edilen kral ile aynı olmasını gerektirdiğini de göz ardı etti.

Bir diğeri de kişisel yorumun temel hakikatlerin reddi olduğudur. Bir diğeri de bunun Peygamberlik Ruhu'nun otoritesinin reddini temsil etmesidir. Bir diğeri de Roma'ya ilişkin ilk hatalı fikrin, bir kişi insanlığın deneme süresinin kapanışına yaklaşırken kendi giysilerini korumasına izin vermeyen bir peygamberlik modeline yol açacak olmasıdır. Bir diğeri de kendi kişisel yorumunu alenen yayma istekliliğiydi. Bir diğeri de kişisel yorumun daima "yeni ışık" olarak tanımlanmasıdır. Bu özelliklerin tümü, "halkının haydutları" konusundaki mevcut tartışmada temsil edilmektedir.

“Halkının soyguncuları”nı tanımlayan Roma'nın ilk ihtilafı tarafından tipolojik olarak örneklenen Roma'nın son ihtilafı, Uriah Smith ile James White arasındaki tartışmanın peygamberlik çizgisiyle birleştirildiğinde, bir kesimin peygamberlik modelini temel hakikati reddeden özel bir yoruma dayandırdığını göreceğiz.

Temel hakikatlerin reddi, onları sağlam biçimde savunan Peygamberlik Ruhu'nun otoritesinin de kendiliğinden reddi anlamına gelir. Bu kesim ayrıca, bu öğretinin dünyanın dört bir yanındaki Tanrı'nın halkı üzerinde yaratabileceği etkiye dair dile getirilebilecek herhangi bir endişeyi dikkate almaksızın, görüşlerini alenen sunmaya da istekli olacaktır.

1844'ün hemen ardından, Adventizmin ilk kuşağında, Roma hakkında başka bir tartışma gündeme getirildi. Bu tartışma, yanlış görüş Adventizmin üçüncü kuşağında kabul edilene kadar hararetle tartışılmaya devam etti. “Günlük”le ilgili tartışmayı, şu anda ele aldığımız satır üzerine satır modelindeki altı çizgiden dördüncüsü olarak ele alacağız.

Ama Roma ile ilgili tartışmaların dördüncü hattını ele almadan önce, şunu hatırlamak gerekir ki önceki makalede, Daniel kitabının on birinci bölümünün onuncu ayetini ele alırken, şöyle demiştik: "Onuncu ayet ayrıca Levililer yirmi altıdaki "yedi zaman"ı saklı tarihle doğrudan bağlar, fakat o hakikat çizgisi burada ortaya koyduklarımızın dışındadır."

Uriah Smith, 1863'te yedi vakti reddetmede başı çeken kişiydi. Bu konuda, Hiram Edson'un kaleme alıp 1856'da Review'da yayımlanan makalelerde sunulan bilgi artışını reddetmişti. Yedi vakti ortaya koyan bir hareketle bağlantılı olup da, ardından aynı konudaki bilgi artışını reddeden Smith'in durumunun doğurduğu sonuçlar da, onun kuzey kralı konusuna dair yeni ışık olduğunu iddia ettiği şeyi nasıl sunduğunun özellikleri konusunun dışında kalmaktadır; ancak Adventistlerin Roma'ya ilişkin tartışmalar dizisine dair genel değerlendirmemizi tamamladığımızda, hem Daniel'in on birinci bölümünün onuncu ayetinin önemine hem de yedi vakit üzerindeki bilgi artışıyla birlikte 1856'da gelen Laodikya mesajını Smith'in reddetmesinin neyi temsil ettiğine geri döneceğiz.

“Birinci, ikinci ve üçüncü meleğin mesajlarıyla ilgili imanımız doğruydu. Geride bıraktığımız büyük işaret taşları yerinden oynatılamaz. Cehennem orduları onları temellerinden sökmeye çalışsa ve başardıkları düşüncesiyle zafer ilan etse de, yine de başarılı olamazlar. Bu hakikat sütunları, ebedi tepeler gibi dimdik ayakta durur; insanların bütün çabaları, Şeytan'ın ve onun ordusunun çabalarıyla birleşse bile yerlerinden kıvıldamazlar. Çok şey öğrenebiliriz ve bunların böyle olup olmadığını görmek için Kutsal Yazıları sürekli araştırmalıyız.”
Evangelism, 223.

Peygamberlik tarihinde yönümüzü gösteren hakikatin büyük yol işaretleri, sökülüp, hakiki ışık değil, kafa karışıklığı getirecek teorilerle değiştirilmesin diye özenle korunmalıdır. Selected Messages, kitap 2, 101, 102.

"Bu dönemde, tapınak meselesine ilişkin imanımızı sarsmak için birçok çaba gösterilecektir; ama bocalamamalıyız. İmanımızın temellerinden en ufak bir çivi bile yerinden oynatılmamalıdır. Gerçek yine gerçektir. Kuşkuya düşenler yanlış teorilere sürüklenecekler ve sonunda, gerçeğin ne olduğuna dair geçmişte sahip olduğumuz kanıtlar konusunda kendilerini inkârcı durumda bulacaklardır. Eski yol işaretleri korunmalıdır ki yönümüzü kaybetmeyelim." El Yazmaları Yayınları, cilt 1, 55